

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL DE CATALUNYA Comitè Confederal – Secretariat Permanent

Via Laietana 18, 9è, 08003 BARCELONA -Tel. 93 310 33 62 – Fax 93 310 71 10
Web: www.cgtcatalunya.cat / Correu electrònic: spccc@cgtcatalunya.cat

Posició de CGT contra les retallades, el decretazo, la reforma laboral i l'atac a les pensions

Les mesures antisocials del Govern per a sortir de la crisi són la reforma laboral, el pla d'ajustament per a reduir el dèficit públic i la reforma del sistema de pensions.

PER A LA CGT LA SORTIDA DE LA CRISI NOMÉS POT SER EL REPARTIMENT DE LA RIQUESA I DEL TREBALL EN UN NOU MODEL SOCIAL I PRODUCTIU.

Fa ja diversos anys que com classe treballadora estem sofrint les conseqüències de la crisi. Els diferents governs, independentment del color polític, estan engegant una sèrie de mesures que suposen una reculada i una retallada dels drets laborals i socials. Ara, aquestes mesures clarament antisocials s'estan intensificant per a corregir el dèficit provocat per la diferència entre els ingressos i les despeses.

Les mesures imposades per decret des del govern només incideixen en el capítol de reducció de despeses, ignorant que **la despesa pública social de l'Estat Espanyol és la més baixa de tota la zona euro** (fins i tot que la de Portugal o Grècia), ja que representa el 21% del PIB mentre que la mitjana europea és del 27%...

Per tant, **el veritable problema del dèficit no està en l'excés de despeses, sinó en la falta d'ingressos**, a causa de una baixa càrrega fiscal a empresaris i a les rendes del capital. L'eliminació de l'impost del patrimoni o el paradís fiscal que representen les societats d'inversió SICAV són un clar exemple i el que els empresaris espanyols declaren de mitjana 6.500 euros menys que les

persones treballadores resulta significatiu, per no dir escandalós.

A això hem d'afegir un elevat frau fiscal, situat ja en 90.000 milions d'euros i una economia submergida que suposa el 23,3% del PIB, 10 punts per sobre de la zona euro. **Per què no es busquen els ingressos allí on estan els diners en lloc de seguir robant als treballadors, a les treballadores i a les classes populars?**

Durant els últims temps **hem assistit a la privatització de grans empreses en sectors estratègics** com l'energètic, les telecomunicacions, els transports, la gestió d'aigua i a poc a poc l'educació, la sanitat, els serveis socials...

També hem pogut veure com augmenta la privatització de les pensions amb el foment constant dels plans privats de jubilació (el 1995 els fons privats de pensions en el món gestionaven 4,9 bilions d'euros, arribant en el 2009 a la xifra de 12,7 bilions, és a dir, el 27% del PIB mundial).

Si a tot aquest procés generalitzat de privatitzacions, li afegim la pèrdua de poder adquisitiu de la classe treballadora a causa de la reducció o congelació dels salaris i les constants reduccions d'impostos a les classes adinerades, tenim com resultat que **grans quantitats de diners han passat de mans públiques a mans privades**, més concretament a poques mans, les grans multinacionals i sector financer, és a dir, el nucli dur del sistema capitalista.

Aquest sistema, obeint a la seva lògica de màxim rendiment, ha seguit buscant el benefici il·limitat, utilitzant aquest excedent de capital en la concessió de crèdits sense mesura a les classes populars perquè poguéssim seguir consumint els productes que genera el propi sistema, creant una espiral infernal fins a arribar al col·lapse. Un col·lapse que es tradueix en l'impagament de préstecs dels consumidors als bancs i al seu torn, l'impagament d'aquests als mercats financers i a altres bancs. Com colofó, **el govern opta per protegir a la banca perquè no faci fallida, però sobretot perquè els creditors (aquests mateixos mercats que han generat aquesta dinàmica) no deixin de cobrar**. Per a això, es presta diners públics a la banca, però com els estats tampoc tenen diners han de recórrer novament als mercats financers per a demanar més diners, el que provoca més augment de la despesa pública.

Doncs bé, aquesta bogeria és l'eix central d'**una política econòmica globalitzada que porta a les poblacions a la pobresa i exclusió social**. I que en el cas concret de l'Estat Espanyol implica:

- 1,3 milions de llars tenen tots els seus membres actius en l'atur.
- 600.000 persones porten sense poder treballar més de dos anys i a juny 2010, gairebé 2 milions porten més d'un any.
- El nombre de persones parades ha augmentat en 602.000 l'últim any.
- El 20% de la població es troba en la pobresa.

LES MESURES D'AJUSTAMENT PER A REDUIR EL DÉFICIT PÚBLIC: LES RETALLADES

El govern, seguint les instruccions dels mercats, els bancs i les mateixes institucions que han generat la crisi, ha engegat diverses mesures, una d'elles coneguda com el **Tijeretazo**, que afecten a:

- Les i els treballadors públics del sector públic, ja que, per decret i de forma autoritària, estan veient reduïts els seus salaris, suficientment baixos ja en la major part de l'escala salarial, o estan veient com només es cobriran 3 vacants de cada 10 jubilacions, el que dona com resultat un deteriorament encara més gran dels serveis públics com la salut, l'ensenyament dels nostres fills i filles o la gestió de les prestacions socials tan necessàries en aquests temps dramàtics (atur, dependència, jubilació).
- Els jubilats i jubilades, que veuran congelades les seves pensions en l'any 2011, quan més del 70% dels 8,7 milions de pensionistes no cobra els 830 euros de la pensió mitjana mensual.
- 3,2 milions de persones treballadores en situació d'atur amb prestació d'atur, els quals tenen de mitjana un atur de 820 € i més de 554.000 d'ells només perceben durant 6 mesos 426 €.
- A més de 2,5 milions de treballadors/es que han estat acomiadats impunement des del 2008 fins a ara. El 92% dels contractes segueixen sent precaris i temporals.
- Centenars de milers de dones i homes que opten per no tenir fills i filles, ja que, no poden comptar amb escoles infantils públiques i tampoc existeixen polítiques d'ajuda familiar.

LA REFORMA LABORAL: EL DECRETAZO

No considerant suficient les mesures anteriors, el govern ha engegat el Reial decret 10/2010 de mesures urgents per a la **Reforma del Mercat de Treball**, amb un contingut que insisteix, una vegada més, a fer pagar les conseqüències de la crisi a les persones que no som responsables de la mateixa. Aquesta enèsima reforma farà més fàcil i barat l'acomiadament per als empresaris, segueix subvencionant la contractació i elimina qualsevol llibertat o dret al treballador en el control de

l'organització del treball, fent que l'entrada, la permanència i la sortida del mercat de treball, és a dir, tot el recorregut del contracte, es caracteritzi per la precarietat i inestabilitat.

Els aspectes més regressius d'aquesta Reforma Laboral són:

- **Rebaixa dels costos del contracte**, ja que estableix bonificacions als empresaris a càrrec de l'erari públic de 2.800 milions d'euros, en pràcticament tots els contractes a la carta amb els quals compten.

- **Reducció d'indemnitzacions per acomiadament**. Facilitat absoluta per als empresaris en acomiadaments objectius, bé individuals, bé col·lectius, per qualsevol causa: econòmica, tècnica, productiva, organitzativa i reduint sensiblement les indemnitzacions empresarials en aquests acomiadaments, 20 dies i damunt l'Erari Públic (tots nosaltres) a través del FOGASA assumeix l'equivalent a 8 dies, igualant d'aquesta manera el cost entre un contracte temporal (12 dies per any en el 2015, ara 8) i un contracte fix.

- **Eliminació en la pràctica del dret fonamental a la tutela judicial** en els acomiadaments objectius, doncs el Jutge no podrà entrar, sinó és molt tangencialment, a analitzar si existeix o no raó, doncs a l'empresari només se li exigeix una mínima raonabilitat en la causa extintiva.

- **Es generalitza el Contracte de Foment a la Contractació Indefinida (CFCI)**, el dels 33 dies, passant a ser el contracte ordinari mentre que el de 45 dies quedarà com una relíquia.

- **Privatització dels Serveis Públics d'Ocupació**. Facilita l'entrada de les ETTs en sectors que fins a ara tenien restringits com l'Administració Pública i es dona entrada a les Agències de Col·locació Privades en la gestió dels Serveis d'Ocupació.

- **Flexibilitza les condicions de treball** (horaris, jornada, funcionalitat, sistemes de torns i sistemes de retribució), eliminant el control administratiu i afeblint el control per part dels treballadors i treballadores de les condicions col·lectives.

- **Precaritza encara més la contractació juvenil**.

- **Fa inservible la negociació col·lectiva** al possibilitar que les empreses pactin convenis i es modifiquin condicions de treball substancials, bé col·lectives, bé individuals: jornada, mobilitat funcional, horaris, sistemes de torns i sistemes de retribució, a l'endemà de pactar-los, deixant els mateixos en paper mullat, alhora que facilita a les empreses el no-compliment (clàusules de despenjament) de les pujades salarials.

LA REFORMA DEL SISTEMA PÚBLIC DE PENSIONS: EL PENSIONAZO

Pendent de plasmar les mesures concretes, els polítics, els banquers, la patronal, els mercats, les institucions que ens governen, insistiran una vegada i una altra fins a aconseguir que l'opinió pública els sigui favorable per a aplicar mesures com:

- Augmentar l'edat de jubilació fins als 70 anys.

- Considerar tota la vida laboral per a calcular la pensió a percebre.

- Augmentar fins a 20-25 anys el nombre mínim d'anys cotitzats per a tenir dret a la pensió de jubilació.

- Reduir i congelar la pensió a percebre.

- Pretenen que les persones visquem per a treballar negant-se'ns el dret al benestar.

Els Beneficis de les empreses de l'IBEX 35

Els guanys que les principals Empreses i Multinacionals privades han obtingut explotant als treballadors i treballadores i aprofitant tot tipus d'ajudes públiques, no han revertit a la societat, més aviat el contrari, el repartiment ha estat inexistent, quedant tot en mans dels accionistes, directius i executius d'aquestes multinacionals.

Els beneficis fins a març de 2010 de les 35 majors empreses i bancs, van créixer un 25% fins a situar-se, solament en un trimestre, en 11.598 Milions d'euros. Només un Banc, el Santander, va obtenir uns

guanyats nets en aquest primer trimestre de 2.215 Milions d'euros. Telefònica va obtenir 1.656 Milions d'euros, Endesa 1.535 Milions d'euros, el BBVA 1.249 Milions d'euros... Els 584 consellers executius i alts directius de les empreses de l'Ibex 35, van cobrar un milió d'euros de mitjana, en el pitjor any de la "crisi".

Els sous dels qui proposen i defenen el *tijeretazo*, el *decretazo* i el *pensionazo*

Alguns pensionistes i funcionaris de luxe són qui defensen i promouen ferventment les retallades i restriccions per a les classes populars. Alguns exemples: José Ignacio Goirigolzarri –conseller delegat del BBVA- es va jubilar anticipadament amb 68,7 milions d'euros de pensió. Francisco González, actual President del BBVA, al jubilar-se percebrà una pensió de 79,8 milions d'euros. La d'Emilio Botín, President del Banc Santander, serà de 24,6 milions d'euros. El Conseller Delegat d'aquest mateix banc, percebrà una pensió de 85,7 milions.... I així un llarg etcètera.

Conclusions

Des de la CGT estem denunciant des de sempre aquesta situació d'injustícia i proposant com ALTERNATIVA el contrari al que s'ha fet: **el repartiment de la riquesa**, entesa no com repartiment de dividends o accions entre la població, sinó emprant aquests diners en uns serveis públics de qualitat i amb caràcter veritablement universal perquè puguem gaudir-los les i els quals realment produïm aquesta riquesa.

Perquè això sigui possible resulta imprescindible que passin a **gestió totalment pública** el control de les energies, els transports, les telecomunicacions, la gestió de l'aigua, la sanitat, l'educació, tots els serveis públics, etc. **No només s'ha de repartir la riquesa, sinó també cal repartir el treball.** En l'era de l'avanç tecnològic no és admissible donar un salt enrere en les relacions laborals o en els drets socials prenent que treballem fins a 65 hores setmanals. Seria com tornar als vehicles de tracció animal.

Les persones no tenim el mateix concepte de rendibilitat que el sistema capitalista, per tant, els recursos i infraestructures necessàries per a fer possible que tota la població tingui cobertes les necessitats bàsiques no poden estar gestionats per qui ens han dut a aquesta situació, sinó que **cal un nou model social i productiu basat en la llibertat, la justícia social i l'autogestió.**

Pensem que ha arribat el moment de dir **PROU**, però no només als mercats, sinó també als estats i les institucions que segueixen les instruccions d'aquests mercats. És inadmissible que les pròpies entitats que van generar la crisi siguin les que estiguin imposant les seves propostes per a sortir de la mateixa i resulta vergonyós l'acatament sense dubtes de tota la classe política.

Repartir la riquesa i el treball, és la garantia perquè milions i milions de persones visquem amb el necessari i ningú manqui del bàsic, buscant alhora un equilibri amb la vida del planeta, deixant de saquejar-la, perquè les nostres generacions futures puguin viure amb dignitat. **Hem de mobilitzar-nos. Cal canviar el sistema. La nostra passivitat no és només la seva força, sinó el nostre suïcidi.**

**29 de setembre:
VAGA GENERAL!
Totes i Tots al carrer!**

Confederació General del Treball (CGT)